

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

VI. De singularibus, quæ in religioso statu sunt, bonis: deq[ue] gratitudine, quam Deo propterea, quod ad eum nos vocarit, debemus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

Lib. 2. qui.
super Exod.
qu. 27.
Exod. 26.

quod olim Moyses Pharaoni, petenti, ut
filii Israel intra Aegypti limites Deo suo
sacrificium offerrent, neve ad hoc regni
sui terminos excederent, respondit. *Non
potest, inquit, ita fieri: abominatio enim
Aegyptiorum immolabimus Domino Deo
nostro; vaccam scilicet, vitulum, agnum;
quae Aegyptij adorant ut Deos; proinde
abominationi ipsi erit, si quae ut numina
reuerentur, nos ea videant mactare & im-
molare, nosque ut blasphemos & sacrile-
gos lapidabunt. Vnde necesse non est Ae-
gypto egredi, & in desertum concedere, ut
haec Deo ibi tuto ac secure offerre valea-
mus. Ad eundem modum cum id à nobis
Domino Deo nostro sacrificandum, & of-
ferendum sit, quod abominatur & auer-
santur mundani, paupertas videlicet, mor-
tificatio carnis, obedientia, subiectio, de-
spectus, & contemptus nostri, & volunta-
tis proprie abnegatio; haec vero, aliaque id
genus, in mundo Deo sacrificare & im-
molare nefas esset; mundani quippe nos
exsibilarent, lapidibus impeterent, ac vitæ
periculum nobis crearent; haec namque
illi abominantur, quia pauperes, humi-
les & abiecti illis sunt ludibrio: Hinc viam
terram dierum pergemus in solitudine. Et
sacrificabimus Domino Deo nostro: hinc
nos Dominus ex infinita sua bonitate &
misericordia Aegypto eductos ad Reli-
gionis solitudinem conduxit, in qua tam
tuto per tria haec vota, omnia illa offer-
re, & sacrificare Deo possumus, ut hoc et-
iam ibi magno honori & gloriae sit, & qui
in eo magis excellit, & alius eminet, et-
iam alijs magis aestimetur, & pluri-
s fiat.*

Exod. 8. 27

Excellentia,
ob quam be-
neficium
vocationis
magis faci-
endum.

Ut autem intelligamus melius, quanta
nostra ad hoc Dei beneficium, grata mente
recognoscendum, eique propterea gratias
agendas, sit obligatio, quaedam summam
bona & excellentias afferemus, quibus
magnitudinem eius sancti Patres decla-
rant. S. Hieronymus scribens in illud Psal-
mi octog. simi: *Tum exires de terra Aegy-
pti, linguam quam non voverat audivit,
diuertit ab oneribus dorsum eius; pluribus
beneficium illud ingens, quod D E V S*

in nos contulit, dum Aegypto, id est, mun-
do nos eripuit, exaggerat, nobis cum gra-
uem Pharaonis captiuitatem, & seruitu-
tem, in qua agebamus, & libertatem
filiorum D E I, ad quam euocati sum-
mus, in memoriam reuocando. Graui,
inquit, nos iugo D E V S eripuit, & ponde-
rosissimum humeris nostris onus excul-
sit; eramus quippe in hoc mundo serui, &
mancia Pharaonis: *Et in manu ferri
eduxit nos de terra Aegypti. de illo ser-
uitute. Quando autem in Aegypto mun-
di huius eramus, extruebamus ciuitates
Pharaonis, lutum & laterem portabamus,
& tota anima nostra magno conatu &
studio quarebat paleas; paleas inquam,
quas rapit ventus, aut lateribus insper-
gendas. Non habebamus frumentum, om-
nia erant palea inanis; non habeba-
mus caelestem panem, qui de caelo ve-
nit, naculum acceperamus manna de cae-
lo. Quam grandis vero antea habebat
munera? Quam enim graue mundi est
onus? quanta in eo subeunda molestia?
quot angores? quot labores? Haec o-
mnia, ut circa & alimentum suppetat, aut
ad summum, ut dignitatem aliquam, aut
officium honorabile assequamur. Ne
vero hanc conseruemus, & amplifecimus,
D E V S bone, quot nobis difficultates
sunt subeunda? quot adhibenda ratio-
nes, presentationes, & affectus exambitio-
nes? quot leges mundi obseruanda? quas
nemo profecto intelligit, nisi qui eas rei-
pta experitur. Vere itaque iugum ferreum,
& grauissimum est, quod mundanorum
ceruicibus incumbit. Ergo diuertit ab oneribus
dorsum eius, id est, graue legum, ob-
ligationum, & consuetudinum mundana-
rum onus, & iugum illud ferreum ab hu-
meris nostris exculsit; & onus quoddam
leuissimum, & iugum suauissimum ijs e-
contra imposuit. *Iugum meum suauis est,
& onus meum leue, ad eum inquam sta-
tum nos perduxit, in quo circa eius cul-
tum, obsequium, & famularum duntaxat
occupari debemus.**

Apostolus Paulus de ijs qui in mundo
vinculo matrimonij amplexi sunt, ita
loqui-

Cor. 7. 32.

Exod. 8. 27.

Mal. 1. 10.

Cor. 7. 11.

loquitur: *Qui enim dicitur esse sollicitus est quia sunt mundi quomodo placeat vivere est sollicitus esse est coniugatus in multis sunt curas & sollicitudines distracti & curanda quippe ipsi sunt ea, quae mundi sunt, res quoque familiaris & domestica marito curandum ut placeat uxori & xori, ut marito, hinc divisi & dispersi sunt, & extorocorda Deo se dare non possunt. *Qui sine uxore est, donaque castitatis habet sollicitas est qua Domini sunt, quomodo placeat Deo. *Et mulier in nupta, & virgo cogit de qua Domini sunt, & sic servat corpore & spiritu. Si ergo eos qui in saecula castitatem profecerunt, Apostolus sollicitas curare debere ait, quomodo placeant Deo, quomodo in corpore & que ac spiritu sancti esse queant, quid pro de Religiosis dicendum quos ab omnibus mundiciis & sollicitudinibus, quin & ab illis, quae ad corporis sustentationem sunt necessaria, curandis, benignissimus Deus eximit ac liberavit, ut sic toto studio & conatu in id incumbamus, quomodo placuerimus Deo, & quotidie maiorem in vita sancti motu progressum faciamus. Representari id nobis figurative sanctus Augustinus ait in genitio illo abraham, in quo vacca, capram, asinam, adhuc vitulum & columbam Deo immolavit. Animalia quidem terrena divisi sunt, quae autem non divisi, sed integras Deo obicit. Per animalia autem terrena homines mundanos, qui in multis partibus distractuntur & dividuntur, vult significari, per vitulum vero & columbam, quae aequales, & mansuetae sunt, & nullam homini iniuriam inferunt, legari spirituales, & perfectos, sive ab hominum conversatione & commercio sequestrati sint (qui per vitulum denotantur) sive inter illos agant, & conversentur (quorum columba figura est.) Porro hi non dividuntur, & dispersi sunt, sed integros, & indivisos Deo obsequio dedicant & impendunt. Hanc ergo nobis Religiosis Dominus gratiam contulit, quod integros nos & totos in sacrificium, & holocaustum Deo offerre possimus, nec in cura***

ras extrarias dividi, rapi, distrahique necesse sit, sed id solum procurare, quomodo quotidie Deo gratiores esse, & magis placere possimus. Hanc quippe ob causam castitatis votum facimus, ut, quemadmodum Apostolus ait, non habentes comparem, cui complacemus, nec familiam quam dirigamus, unum id omni cura & sollicitudine studemus, quae via & modo quotidie in spiritu proficere, & ad altiorum perfectionis gradum pertingere valeamus. Ad hoc quoque nos obligamus voto paupertatis, cuius adminiculo omnes munditias, necnon omne quod secum trahunt, desiderium, cupiditatem, curam, angorem & sollicitudinem abdicamus; haec quippe sunt spinae, quas Redemptor noster Iesus in Evangelio possessores suos pungere ait, & inquietare. Unde etiam Ambrosius inde eas dicitur *quas purat, quod mentem & animum hominis dividant. Ad hunc denique effectum emittimus votum obedientiae, per quod tam nos ipsos, quam propriam voluntatem & iudicium penitus abnegamus, ita ut iam nihil amplius proponere, statuerere, decernere, neve anxie quid de nobis futurum sit, disquirere debeamus, quia Superior, cui nos totos locum Dei tradidimus ac committimus, hanc omnem in se curam suscepit, quo duntaxat de iis, quae ad nostri ipsorum in spiritu profectum attinent, ipsi solliciti sumus.*

S. Hieronymus explicans haec Psalmodographi verba, *Eccedunt benedicere Domino omnes servi Domini, qui stant in domo Domini, in atris domus Dei nostri;* ait, *Quemadmodum temporalis aliquis & secularis Dominus, multos habet servos, qui sibi famulantur, & sicut aliqua inter eos est distinctio, quoslibet nonnulli domi sunt, qui ipsum quaquaversum constantur, alii vero in agris & rure iugiter, gentes: sic Deus habet multam familiam habet quasi ad faciem suam, qui sibi ministrant, & in conspectu suo continuo versantur, habet alios in agris, Religiosos, similes esse ait servis in Domini familia habitantibus, in domo eius iugiter assistenti.*

Luc. 8. 7. 14.

Psal 133 6

Religiosi sunt veluti aulici honorati in domo Dei.

Rodriguez exercit. pars 3.

stentibus, quotidieque cum ipso tractantibus, illos denique Dei esse intimos & familiares; sæculares vero & in mundo conuersantes, esse dicit ceu seruos rurales & agrarios. Atque in hac ipsa similitudine pergens, Sicut, inquit, serui hi rurales, agricola; & pagani, cum quid apud Dominum agere, & ab eo consequi student, famulos, familiares, domesticos, in eius conspectu semper agentes, quotidieque cum illo loquentes, in patronos & intercessores adhibent: simili modo mundani homines, si quæ in necessitate versantur, si quid à Deo obtinere volunt, ad Religiosos quamprimum confugiunt, rogantes, sua ut negotia Deo commendent, & pro tali necessitate diuinam opem implorent; quod eos tanquam Dei intimos & familiares, & quorum intuitu, & interuentu aliquam ipsis gratiam Dominus est collaturus, intueantur. Insuper, quemadmodum serui agrarii sunt ij qui laborant, arant, & fodiunt, ut qui domi apud Dominum desident, de ipsorum laboribus comedant & sudoribus in quiete fruuntur: ita sæculares laborant, anhelant, sudant, magna que cura & sollicitudine multa coaceruant, & parua & coaceruata custodiunt, ut Religiosi ea in quiete ac tranquillitate comedant. Id ipsum quoque S. Gregorius mystice designari putat in diuersis Iacobi & Esau fratrum moribus, de quibus Scriptura ait: *Factus est Esau vir quarus venandi, & homo agricola: Iacob autem vir simplex habitabat in tabernaculis*, vel, iuxta aliam interpretationem, *habitabat domi*. Per Esau namque, venandi & agriculturalis peritum, intelligi vult sæculares, rebus exterioribus & mundanis occupatos & distractos; per Iacobum vero, virum simplicem, domique commorantem, spirituales & Religiosos, qui que semper recollecti, & ad seipsos conuertuntur, de rebus ad animæ salutem spectantibus assidue tractantes, qui denique amice, blande, & deliciose à Deo habentur (sicut à Rebecca matre sua Iacob) representari. Consideremus ergo hic, quam singulari nos Deus beneficio sibi deuinxerit, dum

Ib. 5. Moral. c. 7. Gen. 25. 27.

præ mundanis hominibus ita nos extulit, & tam peculiari modo præuenit; nimium, ut hi sint velut rustici & agricolæ, non vero ut aulici, & interioris conclauis assistentes. Vnde sicut olim Regina Saba, Salomonis Regis ministrorum ordinem ac dispositionem videns, exclamauit: *Beati viri tui, & beati serui tui qui stant coram te semper, & audiunt sapientiam tuam*, ita nos exclamare possumus: *Beati & felices Religiosi, qui stant in domo Domini, atque assidue cum eo conuersantur, eiusque sapientia nunquam non coram gaudent.*

Hinc inferre possumus, quam sint illi cæci, qui multum eo se fecisse existimant, quod relictò mundo Religiosum statum sint amplexi, ac Deum propterea debitorem suum velle facere videntur, tanquam si multum in eius gratiam fecissent, ipse vero plurimum eis deberet. Erras, & grauissime erras; si quidem tu potius incomparabile es à Deo beneficium, & gratiam consecutus, quod is te mundo eduxerit, in clientes domesticos cooperarit, & ad tam sublimem dignitatem euexerit: tu eius es debitor, tu illi te gratum exhibere, & ob magnum hoc beneficium, nouum illi obsequium præstare debes. Si quem de proceribus suis ad curiam Rex euocaret, ad primariam aliquam ei dignitatem conferendam, is profecto non magnum quid fecisse se crederet, quod patrios penates, & natale solum reliquisset; neu Regem idcirco quid sibi debere; quin imò singulare sibi conferri ab eo beneficium putaret, quod sua uti opera, & ad tam honorificum munus obeundum se euocare dignaretur, & nouum hunc fauorem, ad cæterorum sibi à Rege præstitorum cumulum adderet, ad propterea gratum se illi, & obsequiosum de nouo exhibendum: Sic porro & nos facere par est; Neque enim nos Deum elegimus, sed ipse nos, & nos immeritos, imò vero indignos, & demeritos singulari hoc beneficio affecit.

Quid in nobis potius, quam in fratribus nostris, in sæculo manentibus, Dominè, vidisti? Quid erat, obsecro, in nobis, quod

quod tibi placere posset? Vidisti haud dubie aliquid, cum nos elegeris. Aliquid quod tibi placeret, vidisse Deus debuit, cum nos elegerit. At dicit aliquis: Vide quid dicas: docent quippe Theologi, nullam à parte nostra prædestinationis causam, & meritum dari. Simili quodam pulchro id declarat S. Augustinus: Finge tibi, ait, sculptorem & statuarium per montem transire, ibique truncum quendam ab arbore præcisum videre, & cum fixis oculis curiose contèplari; Qui, quod illi placeat, signum est, cum inde aliquid facere velle: neque enim suos ideo in eum oculos coniecit, & eo delectatus est, ut rudem indolatumque, uti erat, relinquat. Siquidem iam tum in arte sua vidit, quod futurum de illo trunco erat: & ait, Huius, Quam insignis de infirmi hoc ligno imago sculpetur. hoc scilicet est, quod amavit, hoc illi in trunco placuit: non quod tum erat, ut qui non nisi asper, scabrosus, & turpis truncus erat, sed pulchra & perfecta imago, quam inde erat efformaturus: Sic nos & Deus amavit impios & peccatores: non in quantum peccatores, non ut ligna arida, infirmia & infructuosa (ut eramus) maneremus: Quasi lignum de sylva, & de monte præcisum vidit nos faber ille summus, & cogitavit ad faciendum, quod inde facturum erat: Hoc in te illi placuit & oblectavit: non quod tunc eras (quia aliud non eras quam aridum, impositum, & contempibile lignum) sed quod de te facturum erat. Supremus ille artifex, qui cælum, & terram molitus est, perfectam & consummatam quandam imaginem de hoc trunco coaptare volebat. Quos præcisit & prædestinavit conformes fieri imagini filij sui. Sculpere nimirum ex te volebat imaginem, quæ unigenito filio suo plane conformis, & per omnia consimilis esset, imaginem inquam, quæ Deum ipsum repræsentaret. Hoc illi placuit, propter hoc oculos in te coniecit, eapropter te elegit: Non vos me elegistis, sed ego elegi vos: ut eam & fructum afferatis. & fructus vestri maneat. Vide quam perfectam de te Deus Opt. Max. imaginem, quamque unige-

nito suo consimilem efformare voluerit, quandoquidem ad idem te inunus, ad quod obeundum ipse Dei filius in mundum venit, elegit, ad animas inquam Deo lucrificandas.

Egregium idem Doctor de hac ipsa materia conceptum habet, scribens in prima illa Psalmi centesimi trigesimali verba: Super flumina Babylonis, illic sedimus & fleuimus, dum recordaremur tui Sion. At ergo, flumina Babylonis vocari res mundi huius, utpote fragiles, caducas & pericuras, quæ celeriter & in momento pertranseunt. Magnam tamen esse inter ciues Babylonis & ciues Ierusalem differentiã: quod illi in fluminis Babylonici medio versentur, rebus mundi huius immeriti, tempestatibus obnoxii, & periculis variis innatantes: at qui Ierusalem illius celestis ciues esse volunt, cum fluminis illius Babylonici pericula, ventos, tempestates, procellas, vndas, fluxus & refluxus alternantes vident & considerant, quanto citius inde se subducunt, neque id genus periculis se volunt exponere, sed super flumina, quemadmodum filij Israel, confidunt. Vident hæc, & non se mittunt in flumina Babylonis, sed sedent super flumina Babylonis, & flent super flumina Babylonis. Hi sunt Religiosi, qui mundi periculis se subdixerunt: & super flumina illius sedent, sed plorantes & lacrymantes. Quid autem ploramus & lacrymamur? Primo, inquit Augustinus, plangimus exiliũ hoc nostrũ, & dum recordaremur tui Sion. Videntes quippe assiduas fluminis huius Babylonis procellas, & tempestates, & celestis illius Sion, quæ amicitissima nostra patria est, recordantes, non possumus non lacrymari, & gemitibus irremediabilibus suspirare: O sancta Sion, ubi nulla vicissitudo, mutatio nulla, nulla pericula: ubi totũ stat, semper firmũ & stabile, & nihil fluit! quis nos in ista præcipit, aut præcipit? quomodo & quam procul à patria nostra decessimus, & exulamus? quare dimisi nos conditorem nostrum & societatem nostrã? quando ab his periculis immunes nos videbimus? quando ab hoc exilio reuocabimur? quando tã-

Psal. 136. 1.

Quid sit in Religiosis, sedere super flumina Babylonis.

dem securi erimus? quando nos in patria nostra videbimus?

Secundo, inquit, flemus illos, qui rapiuntur ab hoc flumine. Fratres enim nostri in fluminis huius Babylonici, & in maris huius procellosi, mundi inquam, medio agunt, præceps aquarum impetus eos abripit, fluctus oblucentes propellunt, tempestates denique scopulis & rupibus miseros allidunt; nec ante quiescunt, quam eos in profundum & abyssum demergant. Quotidie aliquot eorum millia submergi & perire videmus. Nam quam densa niuis vellera & flocci cælo decidunt, tam frequentes animas in abyssum infernalem descendere, se in spiritu vidisse, vir quidam sanctus ait. Quis ergo tot animarum interitum non fleat? quæ viscera adeo dura & inflexibilia erunt, ut præ compassionis sensu non disrumpantur, ubi tot animas interire cernunt?

*In reuelat.
S. Brigitta,
& refert
Biosius c. 1.
Mouit spi-
rit.*

*Denso ag-
mine istur-
ad inferos.
Finitis viri
Apostolici
iudicare à
nausfragio
animam.*

Tertio, ideo in fluminis huius Babylonici ripa sedemus, ut fratres nostros percutentes iuueamus, manum auxiliarem periclitantibus porrigamus, operamque quam possumus afferamus, in hoc excubantes, num quem eorum, qui iam submerguntur, piscari, educere, & saluare possimus. Hæc nostræ sunt partes, hoc munus proprium. *Venite post me, & faciam vos piscatores hominum.* Ad hunc nempe finem nos vocat Deus, ut hominum piscatores simus: idcirco nos in hæc societatis ripa constituit, ut animas intereuntes piscemur, & inde vique manum porrigamus iis qui iam iam mergendi sunt. Itaque hoc loco nobiscum perpendamus, hinc quidem singularem illam Dei in nos gratiam, quod tam amice graterque nos præ mundanis hominibus habuerit, & velut priuilegio & prærogatiua quadam donarit; eo quod illi in arena digladiantur, nos in orchestra securi constitimus: illi in præcipiti fluminis huius Babylonici vortice nauigent, singulis momentis mergendi & perituri, nos vero Deus in summa ripa collocarit, quo eis optulermur, & manum auxiliatricem, ut emergant, excedamus. Illinc vero ad nos ipsos oculos conuertendo, consideremus, illos qui

aliis in fluminis voragine pereuntibus, & fundum percutibus, manum dare debent, ut eos discrimini subducant & subueniant, natandi esse debere peritissimos: si minus, non raro etiam ipsos mergi & interire: nam ex mortis instantis apprehensione sæpe periens iuuentem ante constringens, deorsum trahit, suoque periculo inuoluit, & sic ambo ad fundum descendunt. Magnam ergo in animas lucrandi ante dexteritatem, magnam item virtutem & perfectionem habere oportet eum, qui alios periculo educere studet, ac videre nullum ut sibi periculum ercet.

S. Anselmus quadam die in extasi raptus, latissimum quendam fluvium vidit, eumque mire præcipitem & rapidum, in quem omnes immunditiæ, sordes, & cotius orbis terrarum cloaca velut in commune colluuium confluebant: nihil ut in modo hædius, tertiùs, maleolentius, & intolerabilius cogitari posset aquis quæ illo flumine ferebantur. Tanta vero vi & impetu rapiabantur, ut violenter obuia quæque post se traherent, nihil eis posset obstitere, deuoluerentque tam viros quam foeminas, diuites æque & inopes in momento eos in profundum deuoluendo, ac mox non minor celeritate in altum euibrando; deinde elatos iterum ad profunda raptando, nulla ut miseris quies indulgeretur. Nouo hoc spectaculo percussus Anselmus, & in terrogans vndenam illi viuerent? qui reuera eos viuere videbat, responsum accepit, illos iis in quibus voluebantur sordibus & cæno visitare, quin & pleno eadem ore obbibere, & nihilominus in pædore illo quam iucundissime agere. Mox quoque sic totius visionis illi data est interpretatio: Torrens & fluvius hic, est mundus, in quo homines cæci & insensati suas inter diuitias & honores, voluptates carnales & sordes misere volutantur. Tota vero eorum miseria est, ut, esto in idgenit immunditiis nullam quietem inueniant, nihilominus mire contenti sint, seq. beatos ac felices existimant. Inde vero statim est ad claustrum & horum quendam captiuisimū & latissimū deductus, cuius pa-
rietes

*Canalis
opm, acia
pereuntib.
percuti
rator sua
gelicæ.*

*Habitu
operibus
Anselm.
Sapient
Aprilio
Tibon. Bre-
denbach.
collat.
Staudus,
immanitas
est iure
omnia sua
deuoluit.*

*Hæc illi
nisi est
quæ
omni ho-
mum negot
sacris
suis mar-
tialis.
ipsum ad
patres de
monde De-
lanctitas
vita reli-
giosa.*

riores splendidissimo obducti argento, mirum in modum effulgebant. Illius in medio pratum & planities iacebat amplissima, in qua variae enascebantur herbæ, & eæ non vulgares & communes, sed ex auro purissimo; alioquin ita molles & flexiles, ut confidentibus se subinclinarent ac cederent, & cum ijs se ad terram vsque demitterent: neque propter depressionem hanc conculcatae vel inflexæ manerent, sed exsurgentibus ijs qui infederant, statim per se ipsæ ad eandem formam, quam habuerant antea, erigerentur. Aura vero loci iucunda admodum & suavis erat; denique quidquid in eo erat, ita amœnum, blandum & vernans, ut quidam esse paradisi, nihilque ad plenam beatitudinem ei deesse videretur. Dicitur vero sancto viro fuit, per hortum hunc statum Religiosum ad vivum representari.

CAPVT VII.

Eadem quæ capite superiori, materia deducitur.

SANCTUS Bernardus ingentia & incredibilia illa, quæ in statu Religioso sunt, bona breui hac eiusdem descriptione pulchrè complexus est: *Nonne hæc est*, inquit, *Religio sancta, pura & immaculata: in qua homo vivit purius, cadit rarius, surgit velocius; & hæc est etiam causa cur incedat cautius, irroratur frequentius, quiescit securius, moritur fiducialius, purgatur citius in purgatorio, premiatur in cælo copiosius?* Et alio in loco, de Religiosorum eminentia & dignitate loquens: *Altissima est*, inquit, *professio vestra, cælos transit, par Angelis est, angelica similis puritate; non enim solum Cousistis omnem sanctitatem, sed omnis sanctitatis perfectionem, & omnis consummationis finem; aliorum est servire Deo, vestrum adbarere Deo, eique inseparabiliter vniri.* Et paulò inferius: *Quis quo nomine dignus appellem nescio: homines caelestes, an Angelos terrestres, de-*

gentes in terris, sed conversationem habentes in cælis? Non estis de mundo, sed estis ciues sanctorum & domestici Dei: similes inquam spiritibus illis beatis & angelicis, in terram ad nostri custodiam & tutelam destinatis; utpote qui id genus functionibus ac ministerijs nostri causa ita occupantur, ut tamen Dei visione nunquam careant. Talis profecto est vita Religiosi, qui et si in terris inter mortales vivat, cor tamen in cælum libratum habet, omnisque illius sermo & colloquium de rebus est spirituales ac de Deo, dicereque potest cum Apostolo Paulo, *Mihi vivere Christus est.* Sicut, dum hoc in mundo venationi quis perdit & efflicium deditus est, eaq; summa opere delectatur, dicimus, *Vita eius est venari;* dum quis ventri gulæque addictus, dicimus, *Vita eius est comedere & bibere:* ita de se dicebat Apostolus, *Mihi vivere Christus est:* quod obsequio rebusque Christi totus dedicatus & consecratus esset, ut etiam est Religiosus. Atque ideo S. Bonaventura Religionem vocari dicit ordinem, quod in se nihil inordinatum patitur.

Venuste porro de Religione exponit

& capit S. Bernardus in Cantorum verba, *Lectulus noster floridus.* Sicut, inquit, nullus in mundo locus est, in quo homines suavius requiescant, quam in lecto; pari modo in Ecclesia Dei, lectulus, in quo suavius quis requiescit, ipsa est Religio; in ea namque à curis sæculi, & rerum temporalium, & ad vitam humanam necessariorum sollicitudine planè liber est. Quantum vero hoc ipso nobis Dominus beneficium & bonum præstiterit, quotidiana experientia discimus. In Societate namque, singulari & paterna quadam cura Præpositi in hoc aduigilant, ut nobis de omni eo quod ad victum & vestitum, ad studia, ad iter, tum in morbo, tum bona valetudine necessarium est, sufficienter prospiciant. Ut necesse nos minime sit ad parentes & notos recurrere; quia eos iam deseruimus, & eorum memoriam planè exuere possumus nisi forte ad eos per preces Deo commendandos. Nam, siue eos